

LBRIS

We know
books

Rely Schwartzberg

Pe aripile destinului

Editura Eco Transilvan

Cluj-Napoca

2024

Nu era prima oară când pleca în delegații peste hotare, dar de data aceasta perioada șederii departe de casă era mai lungă și asta îi displăcea. Căldura soarelui îl făcu pe domnul arhitect Șerban Ionescu să deschidă geamul de la mașină și să încerce să se relaxeze privind peisajul minunat pe unde trecea. Urcușurile și coborâșurile erau ca niște limbi lungi ce nu se mai terminau, copacii erau îmbrăcați cu felurite mantale de diferite culori – aurii, ruginii, roșii, maronii. Noaptea reci și cele câteva raze de soare care reușeau să păcălească norii transformau culorile frunzelor de arțar într-un roșu aprins și ale stejarilor în maro. Toamna își etala rochiile din frunze cenușii și galbene cum numai ea știa să se îmbrace.

Șerban era atent la drum, dar și contempla natura, desfășurându-se cu ea. Din față venea un camion. În spatele camionului rula un autoturism cu un șofer tânăr și prietena sa. Acesta, mai grăbit, a încercat să depășească camionul, cu viteză mare, dar fără să se asigure că este liber din sens opus. Șoferul camionului îl observă prea târziu, dar cu speranța că va reuși să facă o manevră de salvare, trase de volan cu putere și încercă să facă loc celor două mașini. Șerban frână ca să evite impactul frontal, dar mașina care venise din urma sa avea viteză mare, așa că lovi din plin mașina lui Șerban, care luă foc.

OPBRIS | We know books
Opelul băiatului grăbit a intrat ca un bolid, făcându-se armonică.

Șoferul camionului era nevătămat, a telefonat la numărul de urgențe și cu extingtorul a încercat să stingă focul din mașina lui Șerban. La locul faptei au venit echipe medicale, polițiști și pompieri.

Când au ajuns salvatorii, cu greu au scos din Opel șoferul și fata, care nu mai erau în viață, și pe Șerban, care era ars pe majoritatea corpului, dar trăia.

Mașina era și ea de nerecunoscut și toate actele arseseră împreună cu ea. Nici măcar numerele de înmatriculare nu se puteau citi.

După ce l-au scos din mașină prin descarcerare pe Șerban, medicii l-au urcat în ambulanță și l-au dus în viteză spre primul spital din apropiere, în Ungaria.

Cerul, care până atunci era însorit și frumos, dintr-o dată s-a înnorat, făcându-se liniște deplină. Nici măcar cântecul ciocârliei nu se mai auzea.

Cu două zile înainte de accident, Șerban, concentrat la masa de lucru, tresări la auzul telefonului. Punând creionul pe masă, răspunse:

– Alo! Bună ziua, Șerban la telefon!

– Bună, Șerban, poți să vii până la biroul meu?, își auzi șeful chemându-l.

– Da, desigur, vin imediat.

Punând receptorul în furcă, se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre ușă.

Pe coridor se întâlnește cu secretara, care avea două cești cu cafea aromată așezate pe o tavă de porțelan.

– Astea sunt pentru șeful nostru, Ioana?

– Da, domnule Șerban.

– Dar de ce două? Mai e cineva cu el?

– Nu, e singur, însă așa mi-a comandat, era foarte vesel, răspunse Ioana, concentrată asupra cafelei, să nu o verse.

– Știi și de ce este așa de vesel? îi surâse Șerban întrebător.

– Am auzit ceva, dar mai bine să vă spună el.

Ajungând la ușa biroului, Șerban ciocăni ușor și deschise ușa, făcându-i loc secretarei să intre cu cafeaua.

– Cafelele dumneavoastră, unde să vi le pun?

– Ioana, pune-le, te rog, pe masa aceea, îi arătă șeful, și te rog, nu vreau să fiu deranjat până ce termin de vorbit cu Șerban.

– Da, domnule director, am înțeles.

– Așteaptă, să-ți dau și acest dosar, continuă el, fă-i o copie și trimite-l la Societatea de hârtie „Bradul”.

Răbdătoare, Ioana a așteptat în cameră până ce șeful ei a terminat de semnat. Acesta îi înmână dosarul și ea, întorcându-se, ieși, lăsând în urma ei mireasma unui parfum plăcut.

Costel Popescu, directorul unei firme de arhitecți cu proiecte în țară, dar și peste hotare, se lăsă lejer pe spătarul fotoliului din piele. Cu cotul stâng stătea pe brațul fotoliului și cu degetele lungi, răsfirate, își sprijinea barba, mângâind-o din când în când, în timp ce cu degetele de la mâna dreaptă bătea pe o mapă groasă ce era pe birou. Lăsând capul într-o parte, îl privi cu seriozitate pe Șerban. Arhitectul nu știa ce să creadă, când a primit telefonul, timbrul vocii directorului era de om vesel și Ioana, secretara, părea să fi fost în aceeași stare. Atunci

se întrebă Șerban de ce aerul acesta tensionat. După o vreme, văzând că șeful tace și doar îl privește, își făcu curaj și întrebă:

– S-a întâmplat ceva rău, șefu', am greșit cu ceva, de ce sunteți așa de supărat?

Directorul continuă să-l privească, dar încet-încet un zâmbet se înfiripă la marginea buzelor sale și ochii îi deveniră strălucitori, de fapt îi jucase o farsă.

– Șerban, te felicit! Cu ajutorul tău am câștigat licitația în Ungaria, spuse acesta cu bucurie, ridicându-se din fotoliu și întinzându-i mâna, să i-o strângă.

Mirat, arhitectul s-a uitat mai întâi la director, pentru a intui entuziasmul acestuia, după care i-a răspuns la gest, dându-i mâna și mulțumindu-i. Cu un oftat de ușurare, arhitectului încă nu-i venea să creadă urechilor ce auzise, de aceea șopti parcă mai mult pentru el:

– În sfârșit, am reușit!

Șerban Ionescu și alți doi arhitecți, colegi de firmă, și-au petrecut ultimul an lucrând cu sârg la proiectul unui complex de magazine de lux în afara țării. Șerban era directorul adjunct al acestui proiect important. Cerințele beneficiarului din Ungaria erau foarte mari, dar și răsplata era pe măsură, așa că arhitecții s-au pus pe lucru, făcând tot felul de schițe pentru un proiect cât mai atractiv. Competiția cu alte firme era acerbă. O parte din schițe erau terminate și trimise la societatea ce voia să investească și cu care conlucrau. Așteptau de mult timp răspunsul, dar acesta întârzia. Totuși, se pare că valoarea schițelor și propunerile arhitecților și-au atins scopul.

– Da! Ați reușit, acum hai să ne bem cafeaua înainte de a se răci de tot și să vedem ce facem de acum încolo cu acest proiect.

– De acord, dar Marius și Silviu au fost anunțați? întrebă Șerban.

– Au fost invitați și ei aici, trebuie să sosească. Noi între timp ne vom bea cafeaua și mai discutăm câte ceva. Acum ia, te rog, loc la măsuță, până ce am să-i spun Ioanei să ne aducă niște fursecuri, îl invită cordial directorul.

Șeful luă receptorul și apăsă pe butonul aparatului de pe birou. Se auzi imediat vocea caldă a Ioanei:

– Da, șefu', ce doriți?

– Adu-mi, te rog, niște fursecuri, biscuiți, o șampanie și peste jumătate de oră pregătește-mi încă două cafele, invitându-i totodată și pe ceilalți doi proiectanți.

– Asta-i tot? întrebă secretara.

– Da. Nu uita să-mi aduci și copiile de la proiect, de până acum.

– Am înțeles, vin cu fursecurile și copiile.

Se auzi clinchetul că s-a întrerupt convorbirea.

– Deci, Șerban, ce spui, vezi că până la urmă le-a plăcut ce le-am trimis? Ați făcut o treabă bună, dar acum încep alergăturile, spuse acesta, așezându-se și sorbind din ceșcuța cu cafea.

– Ce vreți să spuneți?, întrebă Șerban. Nu dumnea-voastră plecați primul acolo?

– Nu, aș dori să mergi tu primul, iar după aceea să faceți schimbul, cu Marius și Silviu. Am încredere în tot ceea ce faceți, eu cunosc proiectul, dar voi îl știți mai bine, iar dacă este nevoie de ceva, sunteți singurii care pot decide. Eu mai am și alte treburi aici, spuse directorul, privindu-l peste buza ceștii și luând o altă gură de cafea.

Arhitectul, luat prin surprindere, de data aceasta tăcu câteva momente, după care spuse:

- Cât de repede trebuie să plec?
- Cât mai repede posibil, aș spune peste două zile.
- Am mai plecat în delegații în afara țării, dar nu într-un

timp așa de scurt și nu pentru o perioadă lungă. Dar dacă trebuie, trebuie! Am să vorbesc cu soția și am să-i explic situația. Nu cred să fie vreo problemă, spuse acesta, totuși un pic îngândurat.

Își dorise foarte mult ca acest proiect să se concretizeze, dar a crezut că primul drum în Ungaria îl va face șeful său.

- Tu ești directorul adjunct și marea parte a schițelor sunt ale tale. Explicațiile și detaliile sunt de competența ta, dar dacă tu nu poți să pleci, spune-mi care din ceilalți doi arhitecți poate să meargă în locul tău?

- Marius Sorescu ar putea să se ducă, însă aveți dreptate că numai eu pot să schimb și să aranjez lucrurile pentru început, căzu de acord Șerban cu cele spuse de directorul său.

„Toc, toc”, se auzi în ușa biroului, după care intră zâmbind Ioana cu platoul de fursecuri și sticla de șampanie pe care le-o puse pe masă, retrăgându-se în liniște înapoi la biroul său.

- Mulțumesc, Ioana, apucă să spună directorul în urma ei. Bun, atunci așa rămâne, tu pleci primul și sper ca într-o lună să ți-l trimit pe Marius să te schimbe. Ce-ți face soția, continuă șeful, tot acolo lucrează, la magazinul de confecții?

- Da, răspuse Șerban, cu gândul la cum să-și planifice o întânire la restaurant cu Simona, soția sa, să-i comunice delegația. Lucrează de mulți ani acolo și se simte bine.

– Mă bucur să aud asta, pentru că în ultima vreme joburile nu sunt stabile și se găsesc greu locuri de muncă. Băiatul e mare acum, cum merge la școală?

– Învăță la liceul de arte plastice, este în primul an și e un băiat bun la învățătură.

– Înțeleg, e bine atunci, sper că o lună nu o să-ți simtă lipsa prea mult.

– Da, e totuși bine că delegația este luna aceasta, căci peste două luni va fi ziua de naștere a soției și mi-aș dori să fiu cu ea.

– Nu, nu cred că va dura așa de mult, și dacă da, vor fi ceilalți doi colegi ai tăi care vor putea să te schimbe, spuse directorul încurajator.

Nu după mult timp intrară cei doi arhitecți așteptați.

– Intrați, vă rog, îi pofti directorul, arătându-le cu mâna să ia un loc în jurul mesei.

Ei se uitară surprinși la vederea lui Șerban și la tratația de pe masă. Privirea poficioasă a lui Marius căzu pe fursecurile și pe șampania de pe masă.

Mai îndrăzneț, dar și mai perspicace, Silviu întrebă:

– Ce-i, șefu', am dat lovitura?

Marius îi dădu un cot lui Silviu, să-l facă să tacă. Acesta îi trimise o privire de reproș. Directorul se uită amuzat la ei, după care vorbi:

– Domnilor, după cum l-am anunțat mai înainte pe domnul Ionescu Șerban, directorul adjunct – începu șefu' ședința –, am reușit să primim răspuns afirmativ pentru proiectul mare al complexului de magazine super-moderne și, bineînțeles, și la restul proiectelor, mai mici, din același ansamblu arhitectural din Ungaria.

– Fenomenal! exclamă Silviu. Am crezut că au fost alții mai buni în competiție, neprimind răspunsul lor atât de mult timp.

Ochii albaștri ai lui Marius începură să sclipească în spatele ochelarilor de vedere, când auzi vestea cea bună.

– Sunteți o echipă de arhitecți de excepție. Ați avut, într-adevăr, adversari foarte competenți, dar cărora probabil ceva nu le-a mers, așa că ungerii ne-au ales pe noi. Ce spuneți, bem o șampanie în cinstea firmei noastre și a proiectului?!

– Bem, șefu', răspunseră veseli arhitecții în cor, dar sperăm că nu ați uitat de premiul promis pentru aceste proiecte, spuse Silviu încet, știind că vorbele sale pot să aibă și efect negativ.

– Vom vedea cum merg treburile, dacă totul este așa cum ne-am propus, ce-i al vostru e pus deoparte, răspunse șeful. Acum, dacă tot ești așa de vorbăreț, ce ar fi să deschizi sticla și să ne torni în pahare? Șerban, du-te, te rog, și cheam-o și pe Ioana să ciocnească cu noi. A avut și ea o contribuție la ceea ce sărbătorim acum.

După câteva momente, intră Ioana cu o ceașcă de cafea pe care i-o înmână lui Silviu. Acesta îi dădu în schimb paharul cu șampanie. În urma ei veni Șerban cu cea de-a doua ceașcă, pe care o primi Marius. Luară cu toții paharele cu picior de pe masă.

– Să fie cu noroc proiectul nostru, mă bucur că vă am în compania mea!

– Să avem succes, spuse și Șerban, după care ciocniră paharele.

– Eu mă retrag, mai am ceva de făcut, se scuză Ioana.

– Deci, continuă directorul, privindu-și pe rând subalternii, am decis ca Șerban să plece primul în Ungaria, ca să asiste la startul proiectului, după care veți pleca și voi cu rândul, în funcție de cerințele beneficiarului. Ioana, tu ai să te ocupi astăzi, până la sfârșitul programului, și mâine toată ziua doar de actele și lucrurile de care are nevoie Șerban.

– Da, am înțeles.

– Silviu și Marius, completați ce mai aveți de făcut la desenele din acest proiect, să fie gata până pleacă Șerban. Tot ce faceți, să fie în patru exemplare. Unul rămâne la firmă! Am aici câte o copie la tot ce-ați lucrat până acum, aranjat frumos de Ioana, la care să adăugați ce mai trebuie. Sunt întrebări?

– Nu, domnule director, răspunse Marius Sorescu.

Era un bărbat viguros, cu aspect de intelectual, având însă o slăbiciune pentru dulciuri, așa că atunci când răspunse, se uită cu jind la fursecurile apetisante rămase pe platou.

Prinzându-i privirea, șeful comentă:

– Chiar dacă nu e bine să consumăm prea mult dulce, de data asta puteți să luați tot platoul cu voi. Și acum la treabă, domnii mei, îi îndemnă șeful, de data aceasta cu ton serios, ridicându-se de pe scaun să plece, în semn că ședința s-a terminat.

Ajuns în birou, Șerban se duse la fereastră și privi afară. Cerul era senin, fără niciun nor, doar soarele de toamnă, cu ultimile puteri, încălzea puțin atmosfera, făcând ziua mai prietenoasă. Garoafele și trandafirii ce se zăreau în curtea firmei nu mai erau vesele, unele erau chiar veștejite de tot, cu frunzele îngălbenite, arătau că vara a trecut.

LIBRIS | We know books

Șerban, bucuros de câștigarea concursului, dar în același timp trist că trebuia să plece de acasă, se gândea la cum să le dea vestea soției și băiatului despre apropiata delegație ce apăruse pe neașteptate.

Nu dură mult și mobilul lui sună. Trezit parcă din reverie, luă mobilul în mână și privind ecranul acestuia răspunse:

– Alo, da, Simona, ce faci?

– Bine, sunt la muncă și se pare că voi întârzia, pentru că lipsește o colegă. Va trebui să rămân în locul ei.

– Înțeleg, răspunse Șerban îngândurat de cum să-i spună noutatea – prin telefon, acasă sau la restaurant?

– Tu ce faci, te duci să-l iei pe Andrei de la karate?

– Da, voi ajunge la timp. Cred că mergem și la o înghețată.

– A, o să fie perfect. Poate mai afli ceva noutăți de la el, așa, „ca între bărbați”, spuse ea cu un glas schimbat, de parcă s-ar abține să nu râdă.

– Bun, atunci ne vedem diseară, te pup!

– Perfect, te pup, Simona!

Închizând mobilul, Șerban se gândi că-i mai bine așa. În felul acesta va putea să stea de vorbă cu Andrei la o înghețată și cu Simona diseară, la cina pe care i-o va pregăti, așa cum îi place ei. Intenția cu restaurantul era și ea bună, se gândi el cu tristețe, ar fi fost poate mai ușor. Dar dacă trebuia să rămână până mai târziu la serviciu și mâine vor avea amândoi o zi grea, deci tot ideea cu cina acasă e mai bună.

Șerban se îndreptă spre masa de lucru și, luând planurile cu care trebuia peste două zile să ajungă la unguri, le întinse pe masă și începu să parcurgă proiectul, făcând diferite notații pe plan sau în caietul pe care îl avea lângă el.